

שבת סה

משה שווערד

1. ספר העיקרים מאמר ז פרק כו

דרכי התשובה שבהם יטהר האדם מעונותיו ויזכה מחטאתו לפני אדוניו, הנה הם שיתקן המחשבה והדבור והמעשה. המחשבה שיתחרט אדם מעונותיו, הדבור שיוודה על פשעיו, המעשה שיקבל עליו שלא ישוב עוד לכסלה, אבל יעשה מעשים שיוורו שהמעשים הראשונים היו בטעות ובבלי דעת... וההתנצלות גם כן מבואר מענינו שהוא מונע התשובה, שאם יחשוב החוטא שיועיל ההתנצלות במה שחטא, לעולם לא יתחרט ולא יתודה עליו, וזה נקרא מכסה פשעיו, שעליו אמר שלמה מכסה פשעיו לא יצליח, שכסוי החטא הוא כשאדם תולה חטאו בדבר אחר, אמר איוב אם כסיתי כאדם פשעי וגו', וזה לפי שאדם הראשון התנצל על חטאו אמר האשה אשר נתתה עמדי וגו' (בראשית ג' י"ב), ולא הועיל לו התנצלות כלל, **לפי שהשכל נתן באדם להיות תמיד עיניו על דרכיו שלא יחטא, ולזה נקרא השוגג חוטא וצריך כפרה**, וכן צריך שיזהר שלא יטעה אותו שום אדם, ועל כן נאמר לאדם כי שמעת לקול אשתך וגו', אף על פי שלא נצטוה שלא לשמוע לקול אשתו, וזה ממה שיורה שלא יועיל לאדם התנצלות לומר פלוני גרם לי לחטוא, שאין התנצלות על החטא אלא האונס הגמור, שעליו אמרו רבותינו ז"ל אנוס רחמנא פטריה, ועוד נבאר ענין האונס בפרק הבא אחר זה... ולפי שהעבירה היא אם במחשבה ואם בדבור ואם במעשה או בכלן, צריך שתהיה התשובה בשלשתן, אם במחשבה החרטה, ואם בדבור הודוי, ואם במעשה שלא יספיק עזיבת החטא בלבד אבל שיעשה המעשים הפך העבירות שעשה.

2. רמב"ם הלכות שגגות פרק ה הלכה ו

הבא על אשתו שלא בשעת וסתה וראתה דם בשעת התשמיש, הרי אלו פטורין מקרבן חטאת מפני שזה כאנוס הוא ולא שוגג, **שהשוגג היה לו לבדוק ולדקדק ואילו בדק יפה יפה ודקדק בשאלות לא היה בא לידי שגגה ולפי שלא טרח בדרישה ובחקירה ואחר כך יעשה צריך כפרה**, אבל זה מה לו לעשות הרי טהורה היתה ושלא בשעת וסתה בעל אין זה אלא אנוס, ולפיכך בין שנמצא דם על עד שלה בין שנמצא על עד שלו פטורין, אבל אם עבר ובה עליה סמוך לוסת ודימה שיבעול ויפרוש קודם שתראה דם וראתה בשעת התשמיש, חייבין בקרבן, שזו היא שגגה, לפיכך אם נמצא דם על עד שלו שניהם טמאים וחייבין בקרבן, נמצא על עד שלה, אם קנחה עצמה מיד כשפירש הבעל ולא שהתה שניהם טמאים וחייבין בקרבן, ואם שהתה כדי שתושיט ידה לתחת הכר או לתחת הכסת ותטול עד לבדוק בו ואחר כך קנחה עצמה שניהם טמאים בספק ופטורין מקרבן, ואם שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה ואח"כ קנחה עצמה ונמצא דם, בעלה טהור.

3. חידושי הרשב"א מסכת שבת דף סז עמוד ב

היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת. ואמרין בכריתות פרק אמרו לו (ט"ז א') דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק, ופירש רש"י ז"ל כאן שאי אפשר שלא שמע בנתיים שאותו יום שבת היה, והקשו עליו בתוספות **דידיעת היום לא מעלה ולא מוריד דידיעת חטא בעינן מדכתיב או הודע אליו חטאתו**, ותדע לך מדאמרין לקמן (ע"א א') קצר וטחן בשגגת שבת וזדון מלאכות וחזר וקצר וטחן כגורגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות ונודע לו על קצירה וטחינה של שגגת שבת וזדון מלאכות קצירה גוררת קצירה וטחינה גוררת טחינה, אלמא אף על פי שקצר וטחן בשניה בזדון שבת אין אותה ידיעה מחלקת לחטאות דידיעת חטא בעינן, ועוד דהא דחייב על כל שבת ושבת בידוע עיקר שבת איצטריך למילף בגמ' מקראי, ואי כפירוש רש"י ז"ל פשיטא קרא למה לי, **אלא שמע מינה גזירת הכתוב הוא בשבת... על כן פירשו הם ז"ל דגזירת הכתוב הוא בשבת דימי החול הוו כידיעה לחלק**, וכן ימי טהרה הויין ידיעה לחלק, וילפינן נדה משבת דימי היתר שבינתיים הויין כידיעה....

4. ראש יוסף

בשגגת מלאכה והניח בין רש"י לתוס' שבת ויוה"כ סמוכין זה לזה ויום א' או ב' מפסיק בנתיים ועשה אב אחד ביוה"כ וגם בשבת בהעלם א' לרש"י אין ימים שבנתיים מחלקין	נוקא בין שבת לשבת דאיכא ששת ימים א"א שלא שמע לא ביום א' מפסיק ביניהם משא"כ לתוספת כל שיום היתר מפסיק ביניהם אפילו רגע א' מחלקין ביניהם וחייב ב' חטאת על אב אחד כשעשה בשבת ויוה"כ כאמור ונהי
---	---

5. שערם מצויינים בהלכה

חטאות. /ובמחילת כבוד רבינו הגאון בעל פרמ"ג, נראה שיש כאן שגגה, דהרי גמ' מפורשת במס' חולין (קא): שבת ויוה"כ שגג ועשה מלאכה חייב על זה בפ"ע ועל זה בפ"ע, שנאמר (אמור כג-ג, כח) "שבת היא יוה"כ הוא", עי' רש"י (שם) וכן פסק הרמב"ם (שגגות פ"ו ה"ו), העושה מלאכה ביוה"כ שחל בשבת חייב שתי חטאות, וא"כ כש"כ כשיש ימים שבנתיים.

6. ספר דרך פקוד - מצוה לב

א) ודאי צריך ללמוד משפטי המצוה ובפרט אזהרות מצוה זו מחוייב האדם ללמוד להיות בקי בהן ובשמותיהן כי בקל יוכל האדם לבא ח"ו לידי חילול שבת מבלי התבונן ולא ידע ואשם ונשא עונו ח"ו, ומאד מאד צריך להיות עיניו פקוחות לבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל, א"כ הגם שבכל התורה כולה וכל מצותיה מחוייב האדם לקיימם בדיבור גם כן, היינו השינון בהם, יתירה עליהן המצות שינון הזאת שצריך להתמיד בשינונה מטעם הנ"ל, וצריך להבין דבר מתוך דבר להוליד בשכלו הלכות וטעמים מחודשים ודדיה ירווך וכו':

7. שפת אמת מסכת שבת דף סח עמוד א

במשנה העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה א' א"ה אלא אחת וה"ה אב ותולדה ידידי' כדפירש"י [ואפי' לפמ"ש התוס' לקמן (ע"ה: ד"ה הרי) בשם י"מ דמתני' דהכא לא שמעינן אלא ב' תולדות דאב אחד אבל לא אב ותולדה ידידי' ע"ש, מודו לדינא דקיי"ל כרבנן דר"א דלא מחייבי אתולדה במקום אב כיון דמתני' דאבות מלאכות דלקמן מוכח לאפוקי מר"א ע"ש]. ויש לעיין אי זה דוקא היכא דלא הי' לו ידיעה בינתים וסובר שמלאכה זו ותולדה שלה שניהם מותרים ועשה שניהם ואח"כ נודע לו, דבזה מחלקין בין אם שגג בב' מלאכות ונודע לו אח"כ בין אם שגג באב ותולדה ידידי', אבל אי שגג באב ואח"כ נודע לו שאב זה אסור אלא דאכתי לא ידע שתולדה אסורה ושוב שגג בתולדה י"ל דכה"ג הוי ידיעה לחלק, ולשון רש"י דהוי כעושה וחוזר ועושה בהעלם אחת א"כ כה"ג דאם הי' חוזר ועושה אב הראשון לא הוי העלם אחת י"ל דגם על התולדה חייב בפ"ע, או אפשר דכיון דלא נודע לו מן התולדה לא חשיב ידיעת כל האב כיון דהתולדות כלולים באבות ולכך לא חשיב ידיעת האב בלבד ידיעה לחלק וצ"ע, והדעת נוטה יותר למ"ש בראשונה דכה"ג הוי ידיעה לחלק:

8. חידושי הרשב"א מסכת שבת דף סח עמוד א

ולבר קפרא דתני כלל גדול במעשר מאי אבות ותולדות איכא. וא"ת לבר קפרא טפי ניהא דלדידיה לאו משום אבות ותולדות אלא בכולהו משום דקא בעי למיתני עוד כלל אחר, י"ל דבר קפרא לא תני אלא חד, ואי נמי ניהא ליה לפרושי נמי הא דבר קפרא כטעמא דמתניתין.

9. חידושי הרמב"ן מסכת שבת דף סח עמוד א

ולבר קפרא דתני (עוד כלל אחר אמרו) [כלל גדול אמרו במעשר] מאי אבות ומאי תולדות איכא. בדין הוא דהול"ל בר קפרא משום דתני כלל אחר אמרו קתני כלל גדול, ואיכא למימר בר קפרא לא תני במתניתיה כלל אחר הלכך לא ה"ל למיתני כלל גדול משום כלל אחר שבמשנה, א"נ משום דבעי חד טעמא דשוי לתרוייהו לתנא דמתני' ומתניתא דבר קפרא, והיינו גדול עונשה דתרוייהו ס"ל הכי אלא דמר לא תני עונשה של תאנה וירק מפני שהוא של דבריהם ומר תני ליה.

10. תוספות מסכת שבת דף סח עמוד א

אילו פאה ליתא בתאנה וירק - לאו דוקא תאנה דהא רוב אילנות אין לקיטתן כאחד ואינן רק ח' אילנות דחשיב בפ"ק דפאה (מ"ה) דחייב בפאה אלא נקט תאנה משום דנלקטת כמה פעמים כדאמרינן בחזקת הבתים (ב"ב דף כח:): אכל ג' פירי בחד יומא כגון תאנה כו' ואומר ר"ת דמדאורייתא לא מיחייב בפאה אלא בדגן ותירוש ויצהר דסתם קציר דכתיב גבי פאה הוא דגן וכתיב כי תחבוט זיתך כי תבצור כרמך והא דדריש בת"כ יכול שאני מרבה קישואין ודלועין שיהיו חייבים בפאה ת"ל ובקוצרכם את קציר ארצכם מה קציר שהוא אוכל ונשמר כו' אסמכתא היא דהתם נמי דריש מעשר ירק מקרא אף על גב דהוי מדרבנן ומה שלא תקנו פאה בירק ובתאנה ודדמי לה כמו שתקנו מעשר מהן אומר ר"ת משום דאין לקיטתן כאחד דבר מועט הוא פאה ידידיה ויש הפסד לעניים בה יותר מן הריוח שמתבטלין לפי שאין יודעים זמן לקיטתן ודבר שאין מכניסו לקיום נמי לא חשיב ויפסידו יותר ממה שירויחו במקום אחר.

11. תוספות מסכת שבת דף סח עמוד א

גר שנתגייר בין הנכרים - בפני ג' ולא הודיעוהו מצות שבת דאי נתגייר בינו לבין עצמו לא הוי גר כדאמרינן בהחולץ (יבמות דף מז:).

12. חידושי הרמב"ן מסכת שבת דף סח עמוד א

גר שנתגייר לבין הגוים. כגון שנתגייר בפני שלשה והודיעוהו מקצת מצות אחרות ולא הודיעוהו מצות שבת או שטעו ולא הודיעוהו, שאלו נתגייר בינו לבין עצמו אינו גר.

13. חידושי הרישב"א מסכת שבת דף סח עמוד א

רב ושמואל דאמרי תרוייהו מתני' בתינוק שנשבה לבין הגוים וגר שנתגייר לבין הגוים. פירוש שקבל עליו בפני שלשה ונתגייר בפניהם אלא שלא הודיעוהו מצות שבת שאין זה מעכב, והלך ודר בין הגוים ולא ידע לעולם מצות שבת, ומשכחת לה נמי כשנתגייר בעודו קטן דקי"ל גר קטן מטבילים אותו על דעת בית דין כדאיתא בפ"ק דכתובות (י"א א'), וכשהגדיל והיה בן דעת היה בין הגוים, הא כל שנתגייר בינו לבין עצמו אינו גר כדאיתא בפרק החולץ (יבמות מ"ז א').

14. שערים מצויינים בהלכה

שפשוט הדבר, וא"כ מהו דקתני לבין הנכרים, צ"ל שנשאר שם כמקודם. אבל מה שכתבו התוס' והרשב"א שלא הודיעוהו מצות שבת, קשה, דהרי איתא במס' יבמות (מו:): דמודיעים אותו מקצת מצוות חמורות וכו', וא"כ בודאי הודיעוהו מצות שבת. דאין מצוה חמורה יותר ממנה, דאפי' ישראל המחלל שבת דינו כעכו"ם, כדאיתא במס' חולין (ה.). וי"ל דמש"כ שלא הודיעוהו מצות שבת, לאו שלא הודיעוהו כלום, אלא הודיעוהו דמצות עשה לשמור שבת, אבל לא הודיעוהו שיש לאו, ואפי' הודיעוהו שיש לאו, אלא שלא הודיעוהו שיש כרת, דלרבנן לקמן (סט.). אפי' יודע שיש לאו, אלא ששגג בכרת חייב קרבן, וא"כ יש לומר דהא דכתבו התוס' שלא הודיעוהו מצות שבת היינו באופן כזה,

15. שו"ת אגרות משה יורה דעה חלק א סימן קנט

בדבר הב"ד לגרות אם צריך שיהיו כולם ת"ח ... אבל הא א"א לומר כלל שיצטרפו ת"ח דוקא שהרי בימי דוד ושלמה לא קבלו גרים ומ"מ נתגיירו הרבה גרים כמפורש ביבמות דף ע"ט א"כ מוכרחין לומר שהדיוטות גיירום כמפורש ברמב"ם פי"ג מא"ב הט"ו דת"ח ודאי לא היו עושין שלא כהוגן ואם אף רק לכתחלה היו צריכין שיהיו הב"ד ת"ח לא היו חושדין אף הדיוטות כשרים לעשות דבר שאין להם לעשות כמו שלא נחשדו לפסוק שאר דינים השייכים לב"ד ולת"ח. אלא משמע שאף לכתחלה יכולים כל שלשה מישראל לגייר רק שצריך לידע אם עשו כדיון. ולכן מוכרחין לומר אף להרמ"א שכוונתו להשיג רק שהי"ל להזכיר שיהיו ת"ח כדאמר בגמ' משום שצריך שידעו איך לעשות. וטעם הרמב"ם והמחבר שלא נקטו הוא דכיון שפרטו כל הדינים בהכרח צריך שידעו. ולכן לדינא אין קפידא בזה רק שהת"ח היחידי יודיע להשנים שמצטרף עמו פרטי הדינים דמילה ונבילה/וטבילה/ והודעת המצות וקבלתו.

אך בכלל עיקר הגרות לא נוחה דעתי מזה ואני נמנע מזה לא רק מצד הדין שאין מקבלין לכתחלה בשביל אישות אלא גם מטעם שהוא כמעט ברור כאנן סהדי שלא מקבלת המצות ורק בפיה אומרת שמקבלת ובלא קבלת מצות אף רק פרט אחד הא מפורש בבכורות דף ל' שאין מקבלין אותו. ול"ד להא דשבת דף ס"ח דגר שנתגייר לבין העכו"ם ולא ידע משבת ואף לא מע"ז ומ"מ הוי גר משום דהתם קבל כל מה שחייבין בני ישראל הויא קבלה טובה על כל התורה אף שלא ידע הדינים כלל וכמו שבכל גר א"צ שיודיעוהו כל המצות ובדיעבד סגי בלא הודעה כלל כמפורש ברמב"ם וש"ע /יו"ד רס"ח/ סעי' י"ב אבל כשלא קבל אין מקבלין דזהו עיקר הגרות וברוב הגרות שבמדינה זו שבשביל אישות אין מקבלין המצות אף כשאומרין בפיהן שמקבלין דהוא כנודע שמרמין דהא לא תהיה עדיפא מבעלה שהוא מופקר ועובר על כל דיני התורה. אך מ"מ אולי גיורת זו תקבל המצות ולכן איני אומר בזה כלום לכת"ה כי יש הרבה רבנים בנוא יראק מקבלין גרים כאלו וממילא אין לי לומר בזה איסורין אבל אני אין דעתי נוחה וגם דעת אבא אמרי/מאיר/ הגאון צ"ל לא היה נוחה מזה אבל לא אמינא איסורים בזה וכת"ה יעשה כפי הבנתו ודעתו וכפי הדוחק. וספר אחיעזר שהביא כת"ה לא ראיתיו עדין...

16. חידושי הרישב"א מסכת שבת דף סח עמוד א

אבל הכיר ולבסוף שכח מאי חייב על כל שבת ושבת. פירוש דוקא הכי קאמרת בפירושה, אי הכי אדתיני היודע עיקר שבת וכו' ליתני הכיר ולבסוף שכח וכל שכן הא. פירוש דמסתייה דליתני הכיר ולבסוף שכח ובכל דכן יליפנא ליודע עיקר שבת, וק"ל והיכי אפשר למתני בבא דהכיר ולבסוף שכח בלחוד. דא"כ הוה אמינא דהיודע עיקר שבת חייב על כל אב מלאכה ומלאכה בסמוך להדיא אבל לא שכחה מאי חייב על כל אב מלאכה ומלאכה, וי"ל דאנן בתר לישנא דתנא דייקינן דהא השתא דקתני היודע עיקר שבת משמע דלא מצטרף לאשמעינן פטורא שלא יהא חייב על כל אב מלאכה ומלאכה, דא"כ הכי הוה ליה למתני אינו חייב אלא על כל שבת ושבת, וכיון דקתני חייב על כל שבת ושבת משמע דחיובא אתא לאשמעינן [וכיון דלא אתא לאשמעינן] ביודע עיקר שבת אלא חיובא דכל שבת ושבת ליתנייה בהכיר ולבסוף שכח, דכיון דבהא [חייב אכל שבת ושבת כל שכן בהא].

17. פני יהושע מסכת שבת דף סח עמוד ב

בד"ה אבל תינוק שנשבה פטור פי' בקונטרס דקסבר אומר מותר אנוס הוא ואין נראה דטעמייהו כמונבו כדאמר בסמוך וכו' עד סוף הדיבור. עי' מש"כ מורי זקני ז"ל בזה בתכלית אריכות וכאן הראה חריפותו ובקיאותו כדולה מים מבארות עמוקים אלא שלפי תוכן דבריו ר' יוחנן ור"ל סברי כמונבו ולא מטעמיה דמונבו יליף מהיקישא ואינהו מטעמא דאנוס הוא. ולענ"ד אין צורך לזה דנראה בלא"ה דמונבו גופא תרתי טעמי אית ליה דליכא למימר דמהיקישא לחוד יליף לכולה מילתא דא"כ מאי קאמר כשדן לפני ר"ע הואיל ומזיד קרוי חוטא ושוגג קרוי חוטא ואמאי לא קאמר ליה בהדיא דטעמיה מהיקישא ופשטא דהאי לישנא דהואיל ומזיד קרוי חוטא וכו' משמע שזה הטעם בעצמו הוא משום דתנוק שנשבה אנוס הוא ולא שייך למקרייה חוטא דאנוס רחמנא פטריה כדכתיב ולנערה לא תעשה דבר כדמייתי הש"ס בכמה דוכתי [גדרים כ"ז ע"א] דאפילו לענין נזיקין דרבי קרא אנוס כרצון

אפ"ה באונס גמור פטור מהאי קרא גופא דולנערה כדאיתא בר"פ המניח [ב"ק כ"ח ע"ב] וע"ש בתוס' [ד"ה ואונס], ואין לך אונס גדול מתינוק שנשבה וגר שנתגייר דמאי אית להו למיעבד כיון שלא היה להם ידיעה מעולם. מיהו אי לאו דאשכחן דמזיד נמי מיקרי חוטא א"כ תו לא הוי משמע דחטא למעוטי אנוס אלא אדרבה למעוטי מזיד וכל שקרוב למזיד כדאשכחן בכמה דוכתי דלשון חטא היינו שוגג, ומזיד מיקרי עון, וא"כ היה באפשר לומר דתינוק שנשבה חייב בקרבן אף על גב דאנוס רחמנא פטריה היינו כגון מיתה או מלקות וממון אבל בקרבן אפשר דחייב דכפרה מיהא בעי כדאשכחן לקושטא דמילתא דרבנן מחייבי ליה בקרבן אף על גב דאנוס הוא והיינו מהאי טעמא גופא מש"ה איצטריך מונבו לאתויי ראייה דהואיל ומזיד קרוי חוטא וכפרש"י דאשכחן דאפילו קרבן מחייב וא"כ לפי"ז ממילא אית לן למימר דהאי דשוגג קרוי מזיד בכולהו קראי דקרבנות לאו למעוטי מזיד או קרוב למזיד אתי דהא אינהו נמי חוטא מקריין אלא על כרחך דחטא דכתיב בקרבן היינו למעוטי אנוס כי האי דתנוק שנשבה:

18. תוספות מסכת שבת דף סח עמוד ב

וחייב על הדם אחת - אף על גב דמילתא דפשיטא היא דאכל מה שאכל דם אינו חייב אלא אחת כיון שאין בדם חילוק איסור כמו שיש בשבת חילוק מלאכות וכל אדם נמי בלא תינוק שנשבה אכל דם ודם אינו חייב אלא אחת אלא אומר ר"י דמיררי דאפי' אכלן בכמה תמחויין דלר"י (לקמן דף עא.) אדם אחר חייב על כל תמחוי אפי' בהעלם אחד ובתינוק שנשבה אינו חייב אלא אחד אך קשה לרשב"א דמאי איצטריך תו לאשמעינן ולמתני ועל החלב אחד.

19. תוספות הרא"ש מסכת שבת דף סח עמוד ב

וחייב על הדם אחת. אתא לאשמועינן דלא תימא כיון שנשבה לבין הגוים על כל מצות לא יהא חייב אלא אחת קמ"ל דחייב על כל מצוה אחת.

20. פני יהושע מסכת שבת דף סח עמוד ב

בד"ה וחייב על הדם אחת אף על גב דמילתא דפשיטא היא וכו' עד סוף הדיבור. ולולי דברי התוס' היה נראה לי ליישב דהיא גופא איצטריך למיתני דאע"ג שלא היתה לו ידיעה כלל בשום מצוה א"כ כל המצות כולן כהעלם אחד אצלו. ועוד דאומר מותר אנוס הוא וקס"ד דפטור כדפרישית ודוקא בעכו"ם קאמרי רבנן דחייב כיון דאנוס נמי חייב. ועוד משום דמשבע מצות בני נח הוא ואפילו גר תושב נהרג על שהיה לו ללמוד ולא למד כדאמרינן במכות [ט' ע"א] וכ"ש בגר שנתגייר דעיקר הגירות הוא לפרוש מעבודה זרה כ"ש דהיה לו ללמוד ומהאי טעמא אפשר נמי דמחייבי רבנן קרבן על שמירת שבת משום דשבת חמירא כעבודה זרה כדאיתא בריש חולין [ה' ע"א] לגבי מכם ולא כולכם ע"ש בפרש"י. ועוד דאפשר דדרשא דשמירה אחת לשבתות הרבה לא משמע להו לרבנן אלא בכה"ג בתנוק שנשבה ואם כן בחלב ודם הו"א דפטור משום דאנוס הוא קמ"ל דאפילו הכי חייב אפילו על חלב ודם והיינו כדפרישית דאנוס כי האי אין לפוטרו כל כך מקרבן משום דכפרה מיהא בעי, כן נראה לי וקרוב לזה כתב מורי זקני ז"ל ע"ש ודו"ק:

21. תוספות מסכת שבת דף סט עמוד א

מה ע"ז שחייבים על זדונו כרת - ... וא"ת ולמונבו האי דרשא דר' יהושע בן לוי מנא ליה ואומר ר"י דנפקא ליה כדדריש רבי בפ"ק דיבמות (דף ט.) ובפ"ב דהוריות (דף ח.) נאמר כאן ונודעה החטאת אשר חטאו עליה ונאמ' ואשה אל אחותה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה.

22. חדושי הרשב"א על מסכת שבת דף סט/א

מה להלן דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת כו'. ואיכא למידק לימא מה התם דבר שזדונו סקילה. י"ל דמהיקשא גופא דתורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה קאמר. כלומר בפירוש הוקשה כל התורה לכרת שבעבודה זרה, כלומר לכרת הקישה ולא לסקילה. ואם תאמר מונבו הא מנא ליה. י"ל כ"ש לדידיה דכולה נפקא לה מהכא דאין היקש למחצה, אלא דרבנן דמונבו סברי דאי אפשר להקישן לגמרי כמונבו, לפי שאין מקישים שוגג למזיד. ואחרים אומרים דמונבו נפקא ליה מגזירה שוה דעליה וכדנפקא לן בריש פרק קמא דיבמות (ט, א) דגרסינן התם, נאמר כאן חטאו עליה ונאמר להלן לצרור לגלות ערותה עליה, מה להלן דבר שזדונו כרת ועל שגגתו חטאת אף כאן דבר שזדונו כרת ועל שגגתו חטאת: